
NOTA DE PREMSA

BLUEPROJECT FOUNDATION

Unfixed Infrastructures and Rabbit Holes

Del 24 de gener al 22 de març de
2020.

Blueproject Foundation
C/Princesa, 57

Entrada gratuïta

En la seva proposta per a la Blueproject Foundation, l'artista Mario Santamaría tracta sobre la infraestructura i la materialitat de la xarxa en relació a la geografia i al cos connectat

La Blueproject Foundation presenta l'exposició *Unfixed Infrastructures and Rabbit Holes*, de Mario Santamaría, artista seleccionat en la passada convocatòria de projectes de la fundació. La mostra es podrà veure a la Sala Project de el 24 de gener a el 22 de març de 2020.

Mario Santamaría s'enfronta a el món de les telecomunicacions, internet, xarxes i fluxos de dades.

El programa de residències de la Blueproject és un dels eixos centrals de la fundació, amb l'objectiu de donar suport a la producció de nous projectes i donar a conèixer el treball d'artistes emergents i internacionals.

La Blueproject Foundation acull la primera exposició individual de Mario Santamaría, en la qual l'artista reflexiona sobre la connectivitat de la xarxa, els seus desplaçaments i les relacions matèriques. Mario Santamaría és el primer artista que exposa aquest any dels tres seleccionats en el programa de residències de la Blueproject Foundation a la categoria d'exposició. La seva proposta es va seleccionar d'entre prop de 600 propostes rebudes per a projectes expositius i projectes performance, en el seu cas, es va valorar positivament el risc i el caràcter experimental de la proposta. Santamaría s'enfronta al món de les telecomunicacions, internet, xarxes i fluxos de dades. Un món en el qual estem completament immersos en la contemporaneïtat i sobre el qual la fundació creu que val la pena reflexionar. Santamaría proposa analitzar aquesta dimensió a través de la connectivitat i la infraestructura com a materials de treball. Possibles reapropriacions o perversions de les normes estructurals en el trànsit de dades i la seva navegació fan visible l'estructura física i

geogràfica de la distribució d'informació per la xarxa i qüestiona, entre altres temes, la suposada immaterialitat o immediatesa d'internet. Observar l'emmagatzematge i desplaçament de les dades per les xarxes de telecomunicacions també permet posar en relació el cos físic amb el cos connectat, transformat en dades que circulen per xarxes i deixen rastres per on no hem estat

A l'exposició es podrà veure **una gran instal·lació de terra tècnic-comunament trobat en centres d'emmagatzematge de dades- que transforma la Sala Project i per la qual es distribueixen alguns elements i obres, com fotografia, petits dibuixos, pantalles amb vídeos, routers específicament fabricats i cables.**

A l'entrada d'exposició, una fotografia treta d'internet i ampliada a mida natural, mostra simplement un forat en una paret, mentre que a la fi de la sala veiem un vídeo de documentació en què es pot veure un animal a l'interior d'un centre de dades. Amb aquesta presència entre fantasmagòrica i real, Santamaría ens fa conscients d'un organisme viu, un cos orgànic, dins el sistema, dels ordinadors. Una presència que és inicialment una amenaça per a la funcionalitat de la xarxa es transforma aquí en un reflex de la nostra pròpia carn, un rastre de vida que travessa la complexitat tecnològica. D'altra banda, en una altra part de l'exposició, podem veure dues pantalles situades a terra, un a la banda de l'altra, mostrant la mateixa imatge: un *streaming* en "temps real" d'un pèndol de Foucault. Cada pantalla rep la informació per una xarxa wifi diferent, una està directament connectada a la xarxa de la fundació, mentre que l'altra es connecta a una xarxa oberta creada per l'artista, identificada per la icona de l'exposició . Aquesta xarxa, emesa per uns routers especialment dissenyats per Santamaría (uns tubs d'escuma negra), ha estat programada per enviar el senyal a diferents llocs geogràfics abans d'arribar finalment a Barcelona, de manera que acumula un cert retard en el seu desplaçament, visible en una de les transmissions del vídeo del pèndol. El forat de conill és una forma de connectivitat, una senyal wifi, però també és una incidència, un punt de comunicació entre dues realitats: temps i contratemps, carn i plàstic, imaginació i computació, el mapa i geografia. Els dibuixos que es troben per l'exposició il·lustren justament aquests desplaçaments pels que la senyal recorre, tant geogràficament com en temps de retard.

Tota l'exposició proposa a el públic endinsar-se en una certa narrativa, fragmentada i situada en un lloc poc determinat, en el qual ens fem conscients de la relació física, corporal, que tenim amb determinades infraestructures, suposadament fixes i invisibles però que poden ser fàcilment intervingudes .

L'exposició s'acompanya amb un text escrit per Natalie Kane, comissària, escriptora i investigadora, actualment comissària de disseny digital al Victoria and Albert Museum de Londres. A partir de projectes anteriors de Mario Santamaría, Kane fa un relat d'altres experiències similars per enllaçar amb l'actual proposta presentada a la fundació.

El programa de residències de la Blueproject és un dels eixos centrals de la fundació, amb l'objectiu de donar suport a la producció de nous projectes i donar a conèixer el treball d'artistes emergents i internacionals. La convocatòria s'obre anualment, al voltant dels mesos de maig i juny, i és gratuïta i sense restriccions d'edat, nacionalitat i temàtica. Cada any el nombre de projectes presentats s'incrementa (al voltant de 600 en la passada convocatòria), així com la qualitat de les propostes presentades. Es seleccionen un mínim de tres projectes d'artistes o col·lectius que poden gaudir d'un període de residència per desenvolupar o finalitzar els seus projectes, que seran posteriorment exhibits a la Sala Project.

En els cinc primers anys de la convocatòria s'han seleccionat sempre tres projectes expositius. A la convocatòria 2018 han estat dos projectes d'exposició i un de performance i al 2019 es van convocar 3 d'exposició i 3 de performance.

Els artistes seleccionats en la passada convocatòria han estat **Mario Santamaría, Cristina Mejías i Serj** en la categoria de projecte expositiu i **Laura Ramírez i Andrea Zavala, Julia Zac i Rubiane Maia** per a projectes de performance. La selecció ha estat realitzada per l'equip de la fundació -Renato Della Poeta, Cristina López i Pedro Torres- i Aimar Pérez Galí en el cas de performance.

TRACE ROUTE DE NATALIE KANE

Allò que entenem com a cos —o la manera en què viu— s'ha complicat irreversiblement amb la invenció i l'expansió d'internet. En el moment en què interactuem col·lectivament amb la tecnologia, deixem d'existir com a singularitat estable i definida, com a entitat delimitada, perquè les nostres dades i la nostra vida es filtren cap a nodes distribuïts que incrementen la percepció que tenim del jo; continuem presents fins i tot allà on crèiem que ens havien esborrat, fins i tot quan pensem que no hi som. I és que es percep el nostre cos a través d'informació, quant a informació i com a portador i creador d'informació, com a subjecte de percepció i objecte de traducció. Això es manifesta, o més aviat ho sentim, com allò que Sun-ha Hong, teòric dels mitjans de comunicació, anomena el "cos de rastres": "Quan sento el meu propi cos de rastres com una presència absent, estic experimentant què se sent quan màquines i bases de dades fan de mitjancers entre jo i jo mateix." Es tracta d'una sèrie d'experiències fora del cos que constantment estan sobreescrivint, alterant, espatllant... El sol fet de ser humans ens aboca a una percepció inestable del jo; si, a més, ens enfrontem a una multitud de possibles presències més a través dels perfils de dades que creem, o a través d'aquells que creen per i sobre nosaltres (amb el nostre coneixement o sense) agents governamentals o corporatius, fa la impressió que cal respondre amb accions personals a aquesta distribució pel temps i l'espai.

Quan quelcom es perd, ens deixa o és arrebatat, acostumem a mirar. En escriure això per a en Mario, que ha fet el seu propi viatge per trobar el seu cos de rastres, miro allà on altres han intentat dur el seu cos mes enllà de les línies de dades, creuar fronteres i distàncies per veure on interseccionen cossos, màquines i bases de dades, veure què podria resultar d'alliberar-nos dels nostres límits. Potser, tal com escriu Rebecca Solnit, "perdre's té a veure amb un aparèixer desconegut".

El somni de la tecnologia, que és el menys afectat per la derrota del capitalisme, encara s'estranya que puguem enviar missatges en qüestió de segons, que les nostres imatges puguin aparèixer en altres llocs, que puguem ser a dos llocs alhora, que el nostre cos pugui creuar oceans en només uns segons... Ens captiven els qui han fet viatges concebuts per a coses no-humanes: Henry "Box" Brown va ser el primer home que es va enviar a si mateix per correu a l'altra banda d'Amèrica, fugint de l'esclavitud el 1849, però el primer a fer-ho per posar a prova la infraestructura mateixa del sistema va ser W. Reginald Bray: després d'haver enviat amb èxit una abella i un elefant, Bray es va enviar a si mateix el 1900, si bé no se sap del cert quant de temps va trigar ni quant li va costar arribar al seu destí. Ara, recordant en Bray conegut per intentar enviar cartes posant-hi tan sols una imatge de la ubicació final, penso en les regles del servei postal d'aquells primers temps, de les quals ell va abusar descaradament amb la seva excentricitat. És clar que aleshores el sistema era prou petit com perquè els seus límits fossin clars: es podia explicar fàcilment com s'enviava una carta. En canvi, en la nostra realitat contemporània explicar com ens arriba un missatge ens sembla com explicar un miracle modern, i davant de la menor complexitat recorrem a l'analogia.

El 2016, l'escriptora i artista Ingrid Burrington va voler seguir el rastre a tots els Estats Units de la infraestructura física i els grans centres de dades de la monstruosa xarxa Amazon Web Services d'Amazon, la qual (l'any 2019) constitueix el 48% de la infraestructura del núvol públic mundial. Burrington va anar fins a Virgínia del Nord, on es troben molts dels centres que controlen els principals llocs AWS, i des d'allà va començar a registrar i explorar cada lloc per fer-se una idea de la influència aclaparadora que exerceixen sobre la geografia. En el seu desplaçament físic per un paisatge en què Amazon feia una intervenció coordinada, Burrington va descobrir que Virgínia del Nord és el "cor d'internet", mentre que abans existia com una mena de "regió fantasma [...] una constel·lació d'agències d'intel·ligència i empreses armamentístiques" que passaven més o menys desapercebudes si no hi anaves a parar literalment al davant. Tot i que ella no podia agafar un mirall i veure les seves pròpies dades, sí que va aconseguir veure per on podien moure's, un possible lloc en què ella podia existir, ni que fos per un moment. En revelar la infraestructura invisible, els llocs en què aquesta fou possible, Burrington va poder enretirar una capa de la història i de l'estat actual d'internet que no eren visibles des de l'exterior per veure'n la part prosaica i banal, el treball, les persones i les parts que es movien i s'espantaven. És un viatge que va facilitar la desacceleració necessària per a poder veure.

En el correu electrònic que em va escriure Mario Santamaría per demanar-me que escrivís aquest text, m'explicava els detalls del viatge en què va seguir la ruta de les seves pròpies dades: "Barcelona, Suïssa, Estocolm, Milà, Perusa, Bèrgam. Un viatge de 50 mil·lisegons en 14 dies." En buscar el seu propi rastre en la jungla d'un paisatge de dades expandides i distribuïdes, en Mario estava realitzant una forma de desplaçament en el temps. Va conduir un cos per una ruta de dades, en un viatge que no estava concebut per a un cos però que és visitat per molts, augmentat i creat per moltes mans. Aquest viatge, com el de Burrington i el de Rabreau, és una mena de mímica tecnològica, amb uns punts de sortida i d'arribada que són molt similars a l'equivalent computacional del traceroute1, però amb una permeabilitat de naturalesa tan desconeguda i indistingible com ho pugui ser qualsevol sistema complex, ja sigui humà o tecnològic. Ara bé, les raons d'aquesta complexitat no són tant una qüestió de la psique com de l'hiperobjecte2 del capitalisme.

Daisy Hildyard afirma a *The Second Body* (El segon cos) que "el cos existeix a diferents escales", i parla de l'"horror que aparentment produeix el fet que el teu cos sigui una cosa física amb uns límits porosos". Quan ens imaginàvem una vida amb un vessant tecnològic, potser ens vam imaginar una relació un pèl més consensuada entre cos i tecnologia, una vida millor i augmentada, no un cos distribuït i atemporal al qual no podem seguir el rastre, que existeix a velocitats que nosaltres no podem assolir mai, surant sobre nosaltres com espectres fets de pols, plàstic i cables. Quan fem un viatge amb el cos que podem percebre immediatament i amb la comprensió explícita de la seva condició sense límits, sentim l'existència d'altres cossos, l'aparició d'altres sistemes i la resurrecció d'altres realitats.

BIOGRAFIA

Mario Santamaría (Burgos, 1985) treballa a través d'una àmplia gamma de mitjans, utilitzant freqüentment fotografia, vídeo, performance, Llocs web i intervencions en línia.

Forma part de l'espai Trama34 a l'Hospitalet de Llobregat i col·labora habitualment al festival The Influencers de CCCB a Barcelona així com també es comissari de l'Internet Yami-Ichi en Escorxador Madrid. Ha estat finalista al **Post-Photography Prototyping Prize** de l'Fotomuseum Winterthur i inclòs en watched! Surveillance, Art and Photography de la Fundació Hasselblad. 2016 Viatges a el servidor on s'allotja la seva pàgina web. El va fer repetint el Mateix Trajecte de les dades a través de la infraestructura d'Internet, trigant 14 dies en realitzar un viatge de 67 mil·lisegons. La seva pàgina web funciona 23 hores a el dia i super Compte de correu Es troba permanentment en un "out of office" que avisa: "I am sleeping. I will have limited access to my email during this period."

Ha estat artista resident a Hangar Barcelona, Sarai Nova Delhi, HISK Gantes, art3 Valence i Kunststiftung Baden-Württemberg Stuttgart. El seu treball ha estat mostrada entre altres a: CaixaForum (Barcelona), MACBA (Barcelona), ZKM (Karlsruhe), WKV (Stuttgart), Edith-Russ-Haus (Oldenburg), Fundació Antoni Tàpies (Barcelona), CENART (Mèxic), la Casa Encendida (Madrid), Arebyte (Londres), Stadtmuseum (Munic), Or Gallery (Berlin) i en les Biennals de Lió, Tossalònica i l'Havana.

MÉS INFORMACIÓ

www.blueprojectfoundation.org

Pedro Torres

Art Management

M.+34 680 768 043 | T. +34 931 824 371

HORARIS

Dimarts a divendres, de 10h a 20h

Dissabtes i diumenges, de 12h a 19h

PREU

Entrada gratuïta

CONTACTE PREMSA

Laura Mercadé | laura@lacosta.cat

T 933 103 888 | T 679 353 506

www.lacosta.cat

**la
costa**
comunicació